

Het andere.

Ik drong het terug. Ik trachtte zelfs het denken eraan te beheerschen. Maar had ik al vroeger niet geleerd, dat elke dwang zich wreekt in wilder vrijheidsdrang? Nu trachtte ik te strijden met zwaarder wapenen.

Mijn nuchterder geest had het eerste liefdesverlangen in het felle licht der meedoogenlooze zelfkritiek geplaatst. Verliefdheid, dat was een lichamelijke vernedering!

De werkelijkheid had al iets vernederends. Want altijd hoopte ik. Wel was ik gewend dit voor mezelf te verhelen. Maar als ik dan plotseling de bekende gestalte zag — lang vooruit wist ik al dat hij het was! — dan stond het verwachten ineens in me op; het was of in mijn borst zich iets uitzette; het was een benauwing en een verruiming; ik klemde de lippen opeen. Het naderen was een beklemming en een ingehouden juichen.... dan lichtte hij even den hoed zonder me aan te zien. Wat wilde ik toch? Hij kon me toch niet opeens gaan aanspreken? Hij was beleefd en kalm. Uiterlijk althans. Maar hoe was ik uiterlijk? Als hij aan mijn gelaat moest zien wat mijn gedachten waren, dan was mijn houding eer geschikt om hem geheel te misleiden. Maar als je elkaar liefhad.... Kòn dat dan.... dat je elkaar niet begreep? Neen. Tusschen ons zou nooit een misverstand mogelijk zijn!

En dan, na een poos, kwam er weer zoo een ontmoeting, eene die feitelijk niets, niets beteekende.... een jonge man die rustig een kennis groet, en een meisje, dat haar ontroering verbergt onder een stijve hoofdbuiging. Maar mijn koude oogen, mijn wel al te kille groet gaven grooter afstand met vroeger, dan zijn eenvoudig, kalm gebaar.

Maar diep in me wreekte zich die spanning en in moedellooze oogenblikken brak de fantasie weer los. Na elke ontmoeting doorleefde ik dan het hoopvol verlangen; een vast vertrouwen op 't volgend weerzien, dat verklaard zou zijn in warmer licht.

Was ik — dacht ik soms — wel waardig, het groote te ontvangen? Ik was immers al zoo gelukkig met de kleine beetjes! Hij was nu student geworden. Het nieuwe leven zou op hem nog wel veel heftiger instormen dan op mij; het leven in Leiden, op zijn eenzame studeerkamer.... zijn nieuwe vrienden, zijn nieuw werk.... Ik had al gehoord, dat er veel meisjes waren, die ook colleges volgden, met de jongens in clubs omgingen.... was hij daar ook bij? Ik wist ook van andere, nog dreigender gevaren; maar dáárvoor was ik nooit bevreesd! Ik had een vertrouwen dat was als een geloof, dat, als hij was zooals ik het droomde, als hij voelde voor mij een heel klein beetje zooals ik voor hem.... dan zou hij door alles onberoerd heengaan.

En toch.... er knaagde iets: voelde hij het zoo?

En het was er toch geweest!